Η ζήλια (Γέροντας Ευστράτιος Γκολοβάνσκι)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 13 Μαρτίου, 2018

Η ζήλια είναι μια από τις μεγαλύτερες κακίες για τους εξής λόγους:

Πρώτον, η Γραφή μας παραγγέλλει να χαιρόμαστε μαζί μ' εκείνους που χαίρονται και να κλαίμε μαζί μ' εκείνους που κλαίνε (Ρωμ. 12:15). Ο ζηλότυπος, όμως, τι κάνει; Χαίρεται για τη δυστυχία του άλλου και κλαίει για την ευτυχία του!

Δεύτερον, ο Κύριος μας προστάζει ν' αγαπάμε όλους τους ανθρώπους, ακόμα και τους εχθρούς μας (Ματθ. 5:44). Ο ζηλότυπος, όμως, όχι μόνο τους εχθρούς του δεν αγαπάει, μα και τους συγγενείς του και τους φίλους του και τους ευεργέτες του, όταν τους ζηλεύει, τους βλέπει σαν εχθρούς και θέλει να τους βλάψει, όπως ο Κάιν τον αδερφό του Άβελ και οι Ιουδαίοι τον Ιησού.

Τρίτον, η χαρά για τη δυστυχία του άλλου και η λύπη για την ευτυχία του είναι αισθήματα κατεξοχήν διαβολικά. Ο σατανάς, ο ξεπεσμένος Εωσφόρος, έφερε στον κόσμο τη ζήλια, την πρώτη και κύρια κακία που χαρακτηρίζει τον ίδιο ως πονηρό πνεύμα. Από ζήλια, άλλωστε, παρέσυρε στην πτώση τους προπάτορές μας. Ο ζηλότυπος άνθρωπος, λοιπόν, αποτελεί την πιο πιστή απομίμηση του διαβόλου και των δαιμόνων. Είναι, μάλιστα, χειρότερός τους σε τούτο: Τα πονηρά πνεύματα ποτέ δεν ζηλεύουν το ένα το άλλο. Αντικείμενα της ζήλιας τους είναι οι άνθρωποι. Ο ζηλότυπος άνθρωπος, όμως, ξεχύνει το φαρμάκι του ενάντια στον όμοιό του άνθρωπο, ο οποίος συχνά, όπως είπα, είναι αδερφός του, φίλος του ή ευεργέτης του!

***

Η θεραπεία από το πάθος της ζήλιας είναι απλή, φτάνει να τη θέλει ο άνθρωπος με την καρδιά του.

Πρώτα-πρώτα, πρέπει να σκέφτεται πόσο μικρός αλλά και πόσο αμαρτωλός είναι –«*χώμα και στάχτη*» (Ιώβ 42:6). Το πιο μικρό φύσημα της οργής του Θεού είναι αρκετό για να τον εξαφανίσει. Ποτέ να μην ξεχνάει πως όλα τα καλά που έχει είναι του Θεού, στον οποίο αυτός τόση λύπη προξενεί με τις καθημερινές του αμαρτίες. Με τέτοιες σκέψεις θα ταπεινώνεται. Και ο ταπεινός άνθρωπος ποτέ δεν κυριεύεται από τη ζήλια. Γιατί **η ζήλια είναι θυγατέρα της υπερηφάνειας**.

Δεύτερον, πρέπει αδιάλειπτα ν' αγωνίζεται ο άνθρωπος για την απόκτηση της αγάπης. Να θυμάται πως η αγάπη του Θεού μας έπλασε, η αγάπη του Θεού μας

λύτρωσε, η αγάπη του Θεού μας όρισε να γευόμαστε την αγάπη και σ’ ετούτη και στην άλλη ζωή. «*Η αγάπη είναι η τέλεια εκπλήρωση των εντολών του Θεού. Όποιος αγαπάει τον άλλο, έχει τηρήσει όλον το θείο νόμο*» (Ρωμ. 13:10,8). Όπου, λοιπόν, υπάρχει αγάπη, δεν έχει θέση η ζήλια, όπως και καμιά άλλη κακία. «*Εκείνος που αγαπάει, δεν ζηλεύει*» (Α’ Κορ. 13:4).

Τέλος, τρίτον, ας έχει ο καθένας μας την επίγνωση της ματαιότητας του επίγειου βίου και των βιοτικών πραγμάτων. Όλα στον κόσμο τούτο είναι μάταια: πλούτη, μεγαλεία, δόξα, τιμές. Και δεν είναι μόνο μάταια, αλλά και ψυχόλεθρα. Εμείς, αναγεννημένοι από το Άγιο Πνεύμα και γαλουχημένοι με την ελπίδα της απολαύσεως των μελλοντικών αγαθών, που «*μάτι δεν τα είδε και αυτί δεν τ’ άκουσε και νους ανθρώπου δεν τα φαντάστηκε*» (Α’ Κορ. 2:9), ας οικειωθούμε τη διδασκαλία της ουράνιας Σοφίας. Ας πάρουμε τα μάτια μας από τη γη και ας τα υψώσουμε στον ουρανό «*εκεί που κάθεται ο Χριστός στα δεξιά του Θεού· η σκέψη μας ας είναι στραμμένη στα ουράνια αγαθά, όχι στα γήινα*» (Κολ. 3:1-2). Έτσι θα κατανοήσουμε πόσο τυφλό και ανόητο πάθος είναι η ζήλια, έτσι θα συνειδητοποιήσουμε πόσο άδικα μας ταλαιπωρεί, έτσι θα τη διώξουμε μια για πάντα από την καρδιά μας.

(Από το βιλίο: Γέροντος Ευστρατίου (Γκολοβάνσκι), "Απαντήσεις σε ερωτήματα χριστιανών". Ιερά Μονή Παρακλήτου, 2012. Ερωτήσεις 74, 75, σελ. 74)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*